

A CSÚNYA, RAGACSOS EMBER

A csúnya, ragacsos ember
a sarokból nézett minket,
s miután befejeztük az evést,
s a maradékot a tálcán rápakoltuk
a mocskos fémállványra,
ő odament, és egybeöntött mindent, a megmaradt
tokányt, burgonyás csülköt,
rizst, zöldséget, rántott húscsapatot,
a műanyagtálkát maga elé tette,
fogott egy műanyagvillát,
(az enyémet? lányomé?)
és falatozni kezdett, akár egy király.
Vasárnap volt,
tiszta, ünnepi, tékozló.
A gyerek hosszan bámult rá,
ezt jegyezd meg, mondtam
fölsőlegesen, nyilvánvaló zavarban,
erre elfordította a fejét.
Szégyenkeztem,
hogyan ennyit hagytunk.

VO SULCANDO UN MAR CRUDELE

70 Vo sulcando un mar crudele –
és ennek a tengernek partjánincs
fekhelyén süllyedtek el lassan a képek,
az oldott sóban. A hajó mozgása
maga a rögzítetlen hang, rozsdás
horgony az oldalán, egy képtelen
világba tart, ahonnan nincs szabadulás,
ahol hagyom, hogy egy vaskos
férfikéz lenyomja a fejem a víz alá,
és elbűvöl, teljességgel elbűvöl
a gondolat, hogy nem lélegzem többé,
mégis élek, hogy a testem szétmarja a víz, a só:
ússz fölém, hajó, ússz fölém, és ne engedj vissza.

KONTRATENOR

(S. X. Pozsonyban)

Hadd hajlítsa röptét, ha hajlítani akarja,
ha hajlítani tudja: az apró ezüst mozaikkockás
mellény apró tükreiben elfér ennyi csillogás,
és elfér a dürgő fajdkakas hangjában is,
egy tudományosan lehalkított madáratlasz lapjain.
Persze, a cél, hogy körbeérjen,
hogy kör legyen vagy legalább ellipszis,
hogy el lehessen indulni rajta,
és mindig ugyanoda jussunk,
hogy a jövés-menésnek
ne lehessen többé egzakt atlasza,
a madárnak ne legyen többé képe, csak hangja.

A MAGAS CÉ

Magyarázza, hogy fantom, hogy a zene fantomja,
hogy valójában csak há vagy bé, (vagy, kárhozat!: á!) 71
néha csak simán mélyebbre transzponál a zenekar,
és akkor merő illúzió, a magas cé amúgy se túl szép,
és az igazán érzékeny fül (az övé) irtózik az ilyen
olcsó edzőtermi macsóizmustól,
akinek nincs abszolút hallása (nekem), könnyen bedől,
mint a megjátszott élvezetnek a pornóban (én),
a permanens női szalonajulásnak a francia rokokóban (megint én),
mint a gyerek, amikor azt hiszi, tud repülni (mindketten).
Aztán este ott ül mellettem,
ideges, mint a késdobáló mutatvány előtt,
mint az első ágyba bújás előtt (velem),
a sötétben megfogja a kezem,
és tudom, hogy érzi, hogy érzi, Manrico
strettájának a végén vészesen közeledik,
vészesen közeledik a szépséges magas cé.

